

[redacted] dnia 28 kwietnia 2014 roku

Sygn. akt OSD 13/14

POSTANOWIENIE
Okęgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okęgowej Izby Radców Prawnych [redacted]
z dnia 28 kwietnia 2014 roku

Okęgowy Sąd Dyscyplinarny Okęgowej Izby Radców Prawnych [redacted] w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Maria Kohlberger-Wierzbowska
Sędziowie: r. pr. Jacek Dżedzyk - sprawozdawca
r. pr. Krystyna Skotowska- Tomkiewicz

Protokolant: apl. radc. Katarzyna Cierniewska

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego r. pr. Rafała Ponichtery

W sprawie odwołania od postanowienia z dnia 5 marca 2014r. o umorzenie dochodzenia w sprawie ze skargi adw. [redacted] pełnomocnika [redacted] przeciwko radcy prawnemu [redacted]

Sąd postanowił:

- I. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [redacted] z dnia 5 marca 2014 roku, sygn. akt [redacted] w sprawie umorzenia dochodzenia w sprawie.
- II. kosztami postępowania w kwocie 567,50 zł (pięćset sześćdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt groszy), obciążyć Okęgową Izbę Radców Prawnych [redacted]

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 14 czerwca 2013r., adw. [REDAKTOWANO] pełnomocnik Pana [REDAKTOWANO] złożył w Okręgowej Izbie Radców Prawnych [REDAKTOWANO] pismo, w którym wskazał, że Radca Prawny [REDAKTOWANO] naruszył zasady etyki zawodowej radcy prawnego poprzez poinformowanie w piśmie z dnia 25 kwietnia 2013r.,- Sądu Rejonowego [REDAKTOWANO] w sprawie sygn.akt [REDAKTOWANO] o skazaniu Pana [REDAKTOWANO] za składanie fałszywych zeznań przed sądem w sprawie o sygnaturze akt. [REDAKTOWANO]

Postanowieniem z dnia 11.10.2013r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANO] wszczął dochodzenie w sprawie dopuszczenia się przewinienia dyscyplinarnego przez r.pr. [REDAKTOWANO]

Postanowieniem z dnia 05.03.2014r Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANO] umorzył dochodzenie z uwagi na to, że wbrew twierdzeniom skarżącego, czynu karalnego nie popełniono, albowiem informacja podana Sądowi o istnieniu wątpliwości co do wiarygodności zeznań złożonych przez [REDAKTOWANO], spełnia w całości wymogi stawiane przedstawicielom samorządu radcowskiego. W związku z powyższym Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego odstąpił od przesłuchania skarżącego [REDAKTOWANO] uznając, iż wnioski i twierdzenia przez niego przedstawione w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie dały podstaw do uznania jego osoby za pokrzywdzonego i tym samym Radcę Prawnego [REDAKTOWANO] za obwinionego.

Od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 5 marca 2014r., obwiniony złożył odwołanie zaskarżając je w całości w/w postanowieniu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa w postaci art.74 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U.Nr 19, poz. 145) i art.24 ust 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1984 w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych i aplikantów radcowskich (Dz.U. Z dnia 17 maja 1984r.) poprzez nie przeprowadzenie w całości postępowania oraz art.1 ust 2 pkt.1 i 2 ustawy z dnia 24 maja 2000r., o Krajowym Rejestrze Karnym i art. 66 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997- Kodeks Karny.

Jednocześnie wnosząc o uchylenie postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANO] z dnia 5 marca 2014r., i polecenie przeprowadzenia postępowania.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek wniesionego przez obwinionego w/w odwołania Sąd

6

Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANE] postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2014r., sprowadzając rozpoznanie do wskazanych przez obwinionego uchybień przepisów podtrzymał zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 5 marca 2014r.

Uzasadnienie prawne;

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANE] po ponownym rozpoznaniu sprawy zważył co następuje;

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, jak również ustalony na jego podstawie stan faktyczny, zdaniem sądu, w żadnym wypadku nie wskazuje na popełnienie przez obwinionego zarzucanego mu przez skarżącego czynu tj. naruszenia art 64 ust.1 pkt.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych w zw. z art. 11ust.3, art.12 ust 1,2 i 3 art.13 oraz 27 ust 3 i ust 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, polegającego na poinformowaniu w piśmie z dnia 25 kwietnia 2013r.,- Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] w sprawie sygn. akt [REDAKTOWANE] o skazaniu [REDAKTOWANE] za składanie fałszywych zeznań przed sądem w sprawie o sygnaturze akt. [REDAKTOWANE]

Odnosząc się do zarzutu skarżącego odnoszącego się do obrazy przepisów prawa tj.art.74 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U.Nr 19, poz. 145) i art.24 ust 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1984 w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych i aplikantów radcowskich (Dz.U. z dnia 17 maja 1984r.) należy wskazać, iż przeprowadzonemu postępowaniu w żadnym wypadku nie można zarzucić jego nie przeprowadzenia w całości, tym samym jakiegokolwiek naruszenia przepisu procedury w podnoszonym przez skarżącego zakresie. Celem weryfikacji zgłoszonych przez skarżącego naruszeń Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego pismem z dnia 11 października 2013 r., do Prezesa Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] o wgląd do akt o sygn. [REDAKTOWANE] dot. Pana [REDAKTOWANE] W dniu 11.12.2013r., do OIRP [REDAKTOWANE] doręczono odpisy wyroków (sygn. akt [REDAKTOWANE] wydanych w sprawie przeciwko [REDAKTOWANE] i [REDAKTOWANE] Z treści w/w wyroków bezspornie wynika, iż [REDAKTOWANE] w dniu 06.04.2009r., [REDAKTOWANE] będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w Komisariacie Policji [REDAKTOWANE] w toku postępowania przygotowawczego nadzorowanego przez prokuraturę Rejonową [REDAKTOWANE] w sprawie o sygn. [REDAKTOWANE] będąc pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznał nieprawdę za co rozpoznający sprawę Sąd uznał [REDAKTOWANE] za winnego popełnienia czynu z art.233§1 k.k. w zakresie winy. Rozpoznający apelacje oskarżonych Sąd Okręgowy [REDAKTOWANE] Wydział [REDAKTOWANE] pod sygn. akt [REDAKTOWANE] zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. W związku z powyższym Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANE] przychyłając się do postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 5 marca 2014r., odstąpił od przesłuchania skarżącego [REDAKTOWANE] a

63

także obwinionego Radcy Prawnego [REDAKTOWANE] z uwagi na to, iż wnioski i twierdzenia podnoszone przez skarżącego przedstawione w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie dają podstaw do uznania Radcy Prawnego [REDAKTOWANE] za obwinionego w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65 ze zm.), radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. Regulacja ta w sposób jednoznaczny przesądza, że wykonując czynności zawodowe, w szczególności zaś sporządzając określone pisma w imieniu mandanta, radca prawny może w sposób swobodny dobierać treść i formę wypowiedzi, byleby nie przekraczać granic wyznaczonych w tym przepisie. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w uchwale Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 marca 1993 r. (sygn. akt W 16/92, OTK 1993 cz. I s. 156-165), w której stwierdzono, że nie można pociągnąć do odpowiedzialności zawodowej za zachowanie "zgodne z nakazem lub zakazem albo upoważnieniem obowiązującej ustawy", choćby zachowanie takie formalnie stanowiło naruszenie norm etyki zawodowej ujętych w kodeksie etyki zawodowej przyjętej przez daną korporację zawodową. Radca Prawny, który powziął informację o ewentualnym podaniu przez świadka informacji nieprawdziwych, wypełniając nie tylko obowiązek zawodowy, ale również społeczny powinien niezwłocznie poinformować właściwy organ o istniejącym prawdopodobieństwie popełnienia przez świadka czynu z art. 233§1 k.k., który podlega karze pozbawienia do lat trzech, co też Radca Prawny [REDAKTOWANE] uczynił w piśmie z dnia 25.04.2013r.,. Co więcej skarżący przez całe toczące się postępowanie w żadnym piśmie nie odniósł się do wydanego wobec niego wyroku za składanie fałszywych zeznań, a jedynie wskazał na pomówienie ze strony obwinionego.

Radca Prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu, jak również dokonanie czynów sprzecznych z zasadami obowiązującej go etyki zawodowej. Odnosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy, należy podkreślić, że wypowiedzi radcy prawnego zawarte w piśmie z dnia 24.04.2013r., formułowane w imieniu mandanta w ramach wykonywania przez radcę prawnego czynności zawodowych, nie może stanowić podstawy odpowiedzialności dyscyplinarnej, albowiem pozostaje w granicy prawa i rzeczowej potrzeby ocenianej w kontekście całokształtu sprawy, w której czynność ta była podejmowana.

W świetle ujawnionego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, jak również ustalonego stanu faktycznego można niewątpliwie stwierdzić, że r.pr. [REDAKTOWANE] nie dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o r.pr. w zw. z art. 11ust.3, art.12 ust 1,2 i 3 art.13 oraz 27 ust 3 i ust 6 Kodeksu Etyki Radcy

Mając na uwadze powyższe, Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego za niewinnego zarzucanego mu przez Rzecznika Dyscyplinarnego czynu i przychylił się do postanowienia

Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 5 marca 2014r., o umorzeniu dochodzenia w sprawie.

